

REV. GEORGE FEDORIV, Dr. TH.

HISTORY OF THE CHURCH IN UKRAINE

TORONTO 1967

THE HISTORY OF THE CHURCH IN UKRAINE

©

COPYRIGHT 1967

Rev. G. Fedoriv, STD.

4, Bellwoods Avenue,
TORONTO — CANADA

Ч. Орд. 191/66

Дозволяється друкувати
й поручається до шкільного вжитку

✠ Ізидор Борецький
єпископ

Торонто 23 серпня 1966.

П Е Р Е Д М О В А

Євангельський закон, який учить вічних і незмінних правд, — це єдиний шлях до перетворення людини з хижака, себелюба, сам-собі-пана в людину, сповнену любови й пошани до ближнього, до свого народу та й до людства взагалі. Церква вчить людину послуху, дисципліни, організованости, підпорядкування власних інтересів загальним, дочасних — вічним, матеріальних — духовим.

В такий спосіб Церква, попри свою першу ціль — довести людину до вічного щастя, — пособляє також мудрому і справедливому влаштуванню життя на цьому світі. Помагає виховувати добрих і чесних громадян, самовідданих і чесних членів суспільства, спрямовує природні таланти людини до високих цілей.

Церква розвиває літературу, мистецтво, займається харитативною діяльністю, поширює освіту і знання, розбудовує шкільництво, опікується шпиталями, сиротинцями, хорими, в'язнями, старцями, немічними і т. д. і т. д. Тож і з цього погляду Церква має незвичайно важливе й відповідальне становище в суспільстві.

А Церква — це не будинок, це не священники з єпископами. Це загал вірних, об'єднаних у правдивій вірі під проводом церковної влади, установленої Ісусом Христом.

Тому вірні, приналежні до Церкви, повинні відчувати свою живу, органічну приналежність до тої Церкви, бути справжньою частинкою цього містичного тіла, про неї дбати, її любити, її долю вважати своєю долею, її радість своєю радістю, а її горе своїм горем.

Кожна людина, приналежна до Церкви, повинна знати її минуле, її історію, її розвиток, часи її розквіту та

занепаду, які були помилки та як було можливо їх уникнути, що робити, щоб тих помилок не допускалися в майбутньому.

Українські діти є частинкою Христової Церкви, майбутніми носіями українських традицій і культури. Від них теж буде залежати й доля нашої Церкви, чи вона буде розвиватися, чи нидіти, рости чи маліти, приносити мир і любов до народу, чи гризню і колотнечу. Тому українські діти повинні дбайливо вивчати минуле та й сучасне нашої матері-Церкви, її любити, зрозуміти її вагу, її вічну і дочасну місію та по своїй змозі докласти всіх зусиль, щоби Христова Церква між українцями росла, поширювалась та пильно зберігала заповіді її Основника на Божу славу, на спасення людських душ та на добро українського народу.
